

Arrest

nr. 132 935 van 7 november 2014
in de zaken RvV X en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2014 (zaak nr. 152 096).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 9 oktober 2014 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. 160 870).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 en 27 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Op 5 november 2012 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. U sloot zich aan bij de asielmotieven van uw echtgenoot Majid Hosseini Arbatan. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 30 oktober 2013 een weigeringsbeslissing omdat er aan de door u en uw echtgenoot ingeroepen asielmotieven geen enkel

geloof kon worden gehecht. Op 6 februari 2014 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 13 februari 2014 vroeg u een tweede maal asiel aan. U verwees opnieuw naar de door uw echtgenoot ingeroepen asielmotieven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Bij uw tweede asielaanvraag komt uw geloofwaardigheid immers nog verder in het gedrang. U legde betreffende de door uw familie betaalde aanzienlijke geldboete, waardoor u in 1388 kon vrijkomen, nog steeds geen enkel begin van bewijs neer. Reeds bij uw eerste asielaanvraag werd uw uitleg waarom u dergelijk bewijsstuk niet kon neerleggen zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig bestempeld. Bovendien sloop er, betreffende deze geldboete, een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u bij uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk beweerde dat uw broer een financiële bijdrage geleverd heeft bij het betalen van de geldboete (CGVS 1e AA II, p. 3), ontkende u bij uw tweede asielaanvraag uitdrukkelijk dat uw broer of schoonbroer een bijdrage geleverd zou hebben (CGVS 2e AA, p. 3). Bijgevolg kan er ook bij uw tweede asielaanvraag nog steeds geen geloof gehecht worden aan uw beweerde arrestatie in 1388.

U legde ter staving van uw problemen ten gevolge van uw activiteiten in het wisselkantoor van meneer Bateni weliswaar drie juridische documenten neer. Er kan echter niet de minste bewijswaarde aan deze documenten gehecht worden. In het vonnis wordt uitdrukkelijk verwezen naar uw “slechte antecedenten” en uw “eerdere arrestaties”. Tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag werd u gevraagd waarnaar hier verwezen werd. U gaf uitdrukkelijk aan dat deze passage in het vonnis verwees naar uw arrestatie in 1388 (CGVS 2e AA, p. 2; p. 14-15). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat aan de arrestatie anno 1388 geen enkel geloof kon worden gehecht. Gelet op het feit dat in het vonnis volgens u verwezen wordt naar een arrestatie waaraan geen geloof kon worden gehecht, komt de authenticiteitswaarde van dit vonnis dan ook fundamenteel op de helling te staan. Dit blijkt tevens uit het feit dat het opvallend is dat, hoewel het verzoekschrift dat uw advocaat ingediend heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarmee hij in beroep ging tegen de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag genomen heeft, dateert van 2 december 2013, hoewel de terechtzitting in beroep plaatsvond op 20 januari 2014, hoewel het door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde Iraanse vonnis op 13 augustus 2013 geveld zou zijn en op 25 augustus 2013 betekend zou zijn en hoewel u dit vonnis in de loop van de eerste week van januari 2014 in België in handen zou gekregen hebben (verklaring DVZ, vraag 17), u dit vonnis niet in het kader van uw beroep aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft voorgelegd. Nochtans legde u bij uw beroep wel (een vertaling van) een convocatie d.d. 26 augustus 2013, i.e. een dag na de notificatie van het vonnis, neer. Het uiterst laattijdig neerleggen van dit vonnis (terwijl u eerder in het kader van uw eerste asielaanvraag wel later gedateerde documenten kon neerleggen) ondermijnt wederom uw geloofwaardigheid. Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de bewijswaarde van Iraanse

juridische stukken, die in het kader van een asielaanvraag neergelegd worden, in het algemeen minimaal is. Bovendien blijkt hieruit tevens dat officiële Iraanse juridische documenten geen URL onderaan kunnen bevatten. Op het door u neergelegde vonnis staat onderaan evenwel een URL. Gelet op het feit dat de twee convocaties verband houden met het vonnis en er aan het vonnis niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht, kan er evenmin enige bewijswaarde aan deze convocaties worden gehecht. Dit wordt bevestigd door het feit dat er op één van de convocaties ook een URL vermeld staat. Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat u uw problemen in Iran ook bij uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk heeft weten te maken.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande de redenen waarom u uit Iran zou zijn gevlucht maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

U beweerde dat u ten gevolge van uw politieke posts op uw facebookaccount, aan de hand waarvan u mensen op de hoogte wenst te brengen van hetgeen de [Iraanse] regering de mensen allemaal aandoet (CGVS 2e AA, p. 12) en waarop u sinds 2013 maar vooral sinds 2014 politieke boodschappen post, bij terugkeer naar Iran een risico op vervolging loopt. Wat dit betreft, dient er vooreerst op gewezen te worden dat er, in tegenstelling tot uw aanvankelijke bewering dat uw volledige facebookpagina publiek is (CGVS 2e AA, 10), op het moment van uw gehoor op het Commissariaat-generaal nauwelijks openbaar toegankelijke informatie te vinden is, hetgeen u uiteindelijk ook erkende. Dit blijkt tevens uit uw privacysettings: enkel uw vrienden en hun eventuele vrienden kunnen uw posts lezen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u slechts een zevental facebookvrienden, met name uw zus M.(...), uw broers M.(...) en M.(...), uw vriend R.(...) en twee neven, heeft. Allen wonen in het buitenland (CGVS 2e AA, p. 3; p. 11) en zijn op R.(...) na allemaal familieleden. In het licht van voorgaande vaststellingen komt uw bewering dat u aan 'de mensen' kenbaar wenst te maken wat de Iraanse regering allemaal doet en dat u het als uw taak ziet om mensen te informeren (CGVS 2e AA, p. 12-13) bijzonder weinig overtuigend over, temeer daar u erkende dat al uw facebookvrienden van de objectieve situatie in Iran op de hoogte zijn (CGVS 2e AA, p. 12). Voorts blijkt uit uw houding in het algemeen en uw facebookaccount in het bijzonder een weinig coherente en diepgaand ontwikkelde politieke visie. Zo bent u op uw facebookaccount zowel monarchist als aanhanger van Banisadr, de eerste Iraanse president na de anti-monarchistische revolutie van 1979 die in 1981 door Khomeini werd afgezet en die sindsdien in Frankrijk in ballingschap leeft. Hieruit kan a priori bezwaarlijk een coherente politieke visie blijken. Dat uw politieke visie en engagement bijzonder weinig ontwikkeld zijn, wordt enerzijds bevestigd door het feit dat, hoewel u wist dat er verschillende monarchistische partijen in België actief zijn, u geen enkele partij bij naam kende (CGVS 2e AA, p. 12). Anderzijds heeft u, behalve uw activiteiten op uw facebookaccount, geen zichtbare politieke activiteiten: u was van geen enkele politieke partij lid en u nam nooit aan een manifestatie deel van een in België opererende Iraanse oppositiepartij (CGVS 2e AA, p. 10). Overigens had u geen enkele objectieve aanwijzing dat de autoriteiten van uw facebookactiviteiten op de hoogte zijn (ondanks dat u aangaf dat die mogelijkheid bestaat) (CGVS 2e AA, p. 11; p. 13). Gezien u geenszins aannemelijk gemaakt heeft vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw politiek getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw politiek geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin

van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het identiteitsdocument van uw moeder toont hoogstens haar identiteit en haar Nederlandse nationaliteit aan. Uit de door u neergelegde internetartikelen blijkt geenszins een verband met u."

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster diende op 7 mei 2014 een verzoekschrift in tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2014 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 152 096.

De Raad wees verzoekster er in een brief van 8 september 2014 op dat verzoekster met toepassing van artikel 26, § 1, van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State die op 31 mei in werking is getreden, de mogelijkheid heeft om een nieuw verzoekschrift in te dienen met het oog op behandeling ervan in volle rechtsmacht conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet. Ook werd gesteld dat indien verzoekster binnen de gestelde termijn van 30 dagen een nieuw verzoekschrift indient zij geacht wordt afstand te hebben gedaan van het initieel ingediende verzoekschrift en dat de Raad uitsluitend op basis van het nieuwe verzoekschrift beslist.

Op 9 oktober 2014 diende verzoekster tijdig een "*beroep ex art 39/2 § 1 vreemdelingenwet tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*" in, gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2014 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Verkeerdelijk werd door de Raad de regularisatiemogelijkheid waarvan sprake in de brief van 8 september 2014 over het hoofd gezien, werd geacht dat het een geheel nieuw beroep betrof en werd een nieuw rolnummer toegekend, zijnde 160 870.

Derhalve is het aangewezen de zaken met rolnummers 152 096 en 160 870 samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die worden aangehaald door haar echtgenoot H.A.M.. In het verzoekschrift van verzoekster worden dezelfde middelen en argumenten aangevoerd als die aangevoerd door H.A.M..

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 132 934 van 7 november 2014 het beroep van verzoeksters echtgenoot H.A.M. tegen de beslissing 4 april 2014 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (in het kader van diens tweede asielaanvraag) tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende op 7 mei 2014 een verzoekschrift in tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2014 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 152 095.

De Raad wees verzoeker er in een brief van 8 september 2014 op dat verzoeker met toepassing van artikel 26, § 1, van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State die op 31 mei in werking is getreden, de mogelijkheid heeft om een nieuw verzoekschrift in te dienen met het oog op

behandeling ervan in volle rechtsmacht conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet. Ook werd gesteld dat indien verzoeker binnen de gestelde termijn van 30 dagen een nieuw verzoekschrift indient hij geacht wordt afstand te hebben gedaan van het initieel ingediende verzoekschrift en dat de Raad uitsluitend op basis van het nieuwe verzoekschrift beslist.

Op 9 oktober 2014 diende verzoeker tijdig een “beroep ex art 39/2 § 1 vreemdelingenwet tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen” in, gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2014 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Verkeerdelijk werd door de Raad de regularisatiemogelijkheid waarvan sprake in de brief van 8 september 2014 over het hoofd gezien, werd geacht dat het een geheel nieuw beroep betrof en werd een nieuw rolnummer toegekend, zijnde 160 865.

Derhalve is het aangewezen de zaken met rolnummers 152 095 en 160 865 samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen, 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en spreekt over machtsoverschrijding. Hij betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“II.1.1. Art. 57/6/2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij drie uur lang ten gronde werd ondervraagd door verwerende partij dd. 26 maart 2014 over de nieuw neergelegde documenten.

Om daarna de bestreden beslissing louter te motiveren op grond van het feit dat de nieuwe voorgelegde stukken de kans niet aanzienlijk groter zouden maken dat verzoekende partij voor de vluchtelingenstatus / subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking zou komen.

Het oude artikel 51/8 Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“((De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

In deze context oordeelde de Raad van State reeds het volgende (Rv.St. nr. 216.840 van 13 december 2011) m.b.t. het oude artikel 51/8 Vreemdelingenwet:

“Zodoende neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat de verwerende partij een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kunnen

gronden. Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag. De dienst Vreemdelingenzaken kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangebracht en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput. Door er van uit te gaan dat de minister of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

Thans nam het CGVS de beperkte beoordelingsbevoegdheid van de DVZ over. Zij dient zich dus tevens enigszins voorzichtig op te stellen wanneer zij de nieuwe stukken onderzoekt en kan geenszins reeds onmiddellijk een onderzoek ten gronde voeren.

II.1.4. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat verwerende partij, in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag, evenmin reeds mag oordelen of de nieuwe elementen de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden of niet, enkel of zij deze aanzienlijk groter kan maken.

De memorie van toelichting bij de Wet van 8 MEI 2013. - Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (DOC 53, 2555/001, p. 23-24) verduidelijkt tevens wanneer verwerende partij mag oordelen dat de kans op vluchtelingenstatus / subsidiaire beschermingsstatus niet aanzienlijk wordt vergroot:

- De nieuw aangereikte elementen komen an sich niet als bewijsvoerend over omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Er wordt in casu niet gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Er wordt enkel gesteld dat officiële Iraanse juridische documenten geen URL onderaan kunnen bevatten.

Verzoekende partij merkt hierbij op dat de URL waarnaar verwerende partij verwijst, geen internetlink is, doch wel een unieke code van een Iraanse rechter. Zo heeft iedere rechter een unieke code in Iran.

- Wanneer de nieuwe elementen of bevindingen louter een aanvulling vormen van een situatie die niet wordt betwist, doch ongegrond bevonden, slechts betrekking heeft op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaakte, van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden.

Verzoekende partij betwist ter zake uiteraard niet dat zij achter haar vorig asielrelaas blijft staan. Wat verwerende partij echter over het hoofd lijkt te hebben gezien, is dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen, het betreft immers nieuwe convocaties en een vonnis.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij zou kunnen beweren dat deze stukken louter en alleen een aanvulling vormen van haar ongeloofwaardig asielrelaas. Te meer daar het geen nieuwe bewijzen betreffen van een gebeurtenis die zich voordeed vóór haar eerste asielaanvraag, doch wel niet-betwiste stukken van een gebeurtenis die plaatsvond tijdens haar eerste asielaanvraag. Verwerende partij merkt terecht op dat het vonnis en de convocaties ook eerder konden worden neergelegd, aangezien verzoekende partij ze eerder verkreeg en ze nog bij haar asielberoep kon gevoegd hebben.

De raadsman van verzoekende partij kon deze documenten destijds nog niet neerleggen, aangezien deze pas verkregen werden in januari 2014 waardoor deze niet tijdig konden vertaald worden. De raadsman wilde niet dat de documenten zonder hun vertalingen grondslag misten en daardoor niet naar waarde zouden geschat worden. Uw Raad verwacht immers terecht een gelegaliseerde vertaling van neergelegde documenten. Van het document dat wel bij het asielberoep werd neergelegd, was verzoekende partij al in het bezit van een kopie.

- De elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op verzoekende partij zelf kan dit alvast niet met stellige zekerheid door verwerende partij in het kader van haar prima facie-beoordeling beweerde worden.

II.1.5. Verwerende partij stelt verder in haar motivering ten gronde dat er geen geloof kan gehecht worden aan het neergelegde vonnis omdat erin verwezen wordt naar “eerdere arrestaties” waaraan de verwerende partij geen geloof hecht.

Verwerende partij hecht geen geloof aan de arrestatie van 1388 omdat verzoekende partij destijds geen bewijs kon neerleggen van de betaalde geldboete.

Thans legt verzoekende partij alsnog het bewijs van betaling van de nationale bank van Iran met beëdigde vertaling neer als stuk 3. Verzoekende partij heeft dit in haar schrijven dd. 22 augustus 2014 reeds nagestuurd naar Uw Raad.

Door dit nieuw stuk, dat aantoonde dat een aanzienlijke som betaald werd om verzoekende partij vrij te krijgen uit de gevangenis, kan verwerende partij niet meer ernstig voorhouden dat de arrestatie van 1388 niet zou hebben plaatsgevonden.

Het is onredelijk dat verwerende partij louter en alleen omdat het bewijs van de geldboete niet kon worden neergelegd, zij geen geloof hecht aan de arrestatie van verzoekende partij en bijgevolg het volledige vonnis als ongeloofwaardig bestempelde. Thans kan zij, met de neerlegging van stuk 3, ook dit niet langer voorhouden.

II.1.6. Aldus kan worden vastgesteld dat verwerende partij, wellicht gewoon om asiëldossiers ten gronde te moeten beoordelen, in casu tevens het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is.

Zij besluit dat de aangebrachte stukken de vluchtelingenstatus niet kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Zij doet hetzelfde m.b.t. de nood aan subsidiaire bescherming. Terwijl zij enkel moest oordelen of de asielaanvraag in overweging kon genomen worden. Thans legt verzoekende partij een nieuw bewijsstuk neer dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In die zin werden art. 57/6/2 Vreemdelingenwet, het beginsel van de materiële motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het volgende document: “bewijs van betaling”.

3.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 4 april 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2013 afgewezen op grond van de vaststellingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers arrestatie in 1388 noch aan zijn problemen in het kader van de valutacrisis.

De Raad bevestigde in zijn arrest nr. 118515 van 6 februari 2014 de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag (stuk 5.1, gehoorverslag, p. 2). Ter staving van zijn nieuwe asielaanvraag legt verzoeker volgende nieuwe elementen voor: (i) een kopie van een convocatie van 17 juli 2013 en van 26 augustus 2013, (ii) een vonnis, (iii) een identiteitsdocument van zijn moeder, (iv) enkele internetartikelen, (v) documenten in verband met verzoekers facebook-account.

In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen. In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers in het

kader van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen en neergelegde documenten het volgende gemotiveerd:

"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Bij uw tweede asielaanvraag komt uw geloofwaardigheid immers nog verder in het gedrang. U legde betreffende de door uw familie betaalde aanzienlijke geldboete, waardoor u in 1388 kon vrijkomen, nog steeds geen enkel begin van bewijs neer. Reeds bij uw eerste asielaanvraag werd uw uitleg waarom u dergelijk bewijsstuk niet kon neerleggen zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig bestempeld. Bovendien sloopt er, betreffende deze geldboete, een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u bij uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk beweerde dat uw broer een financiële bijdrage geleverd heeft bij het betalen van de geldboete (CGVS 1e AA II, p. 3), ontkende u bij uw tweede asielaanvraag uitdrukkelijk dat uw broer of schoonbroer een bijdrage geleverd zou hebben (CGVS 2e AA, p. 3). Bijgevolg kan er ook bij uw tweede asielaanvraag nog steeds geen geloof gehecht worden aan uw beweerde arrestatie in 1388.

U legde ter staving van uw problemen ten gevolge van uw activiteiten in het wisselkantoor van meneer Bateni weliswaar drie juridische documenten neer. Er kan echter niet de minste bewijswaarde aan deze documenten gehecht worden. In het vonnis wordt uitdrukkelijk verwezen naar uw "slechte antecedenaten" en uw "eerdere arrestaties". Tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag werd u gevraagd waarnaar hier verwezen werd. U gaf uitdrukkelijk aan dat deze passage in het vonnis verwees naar uw arrestatie in 1388 (CGVS 2e AA, p. 2; p. 14-15). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat aan de arrestatie anno 1388 geen enkel geloof kon worden gehecht. Gelet op het feit dat in het vonnis volgens u verwezen wordt naar een arrestatie waaraan geen geloof kon worden gehecht, komt de authenticiteitswaarde van dit vonnis dan ook fundamenteel op de helling te staan. Dit blijkt tevens uit het feit dat het opvallend is dat, hoewel het verzoekschrift dat uw advocaat ingediend heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarmee hij in beroep ging tegen de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag genomen heeft, dateert van 2 december 2013, hoewel de terechtzitting in beroep plaatsvond op 20 januari 2014, hoewel het door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde Iraanse vonnis op 13 augustus 2013 gevelde zou zijn en op 25 augustus 2013 betekend zou zijn en hoewel u dit vonnis in de loop van de eerste week van januari 2014 in België in handen zou gekregen hebben (verklaring DVZ, vraag 17), u dit vonnis niet in het kader van uw beroep aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft voorgelegd. Nochtans legde u bij uw beroep wel (een vertaling van) een convocatie d.d. 26 augustus 2013, i.e. een dag na de notificatie van het vonnis, neer. Het uiterst laatsttijdig neerleggen van dit vonnis (terwijl u eerder in het kader van uw eerste asielaanvraag wel later gedateerde documenten kon neerleggen) ondermijnt wederom uw geloofwaardigheid. Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de bewijswaarde van Iraanse juridische stukken, die in het kader van een asielaanvraag neergelegd worden, in het algemeen minimaal is. Bovendien blijkt hieruit tevens dat officiële Iraanse juridische documenten geen URL onderaan kunnen bevatten. Op het door u neergelegde vonnis staat onderaan evenwel een URL. Gelet op het feit dat de twee convocaties verband houden met het vonnis en er aan het vonnis niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht, kan er evenmin enige bewijswaarde aan deze convocaties worden gehecht. Dit wordt bevestigd door het feit dat er op één van de convocaties ook een URL vermeld staat.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat u uw problemen in Iran ook bij uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk heeft weten te maken.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw

achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande de redenen waarom u uit Iran zou zijn gevlucht maakt u die beoordeling onmogelijk(...) De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het identiteitsdocument van uw moeder toont hoogstens haar identiteit en haar Nederlandse nationaliteit aan. Uit de door u neergelegde internetartikelen blijkt geenszins een verband met u.”

Daargelaten de vraag of verzoeker bepaalde stukken kon neerleggen tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag, stelt de Raad vast dat in het door verzoeker neergelegde vonnis uitdrukkelijk wordt verwezen naar verzoekers “slechte antecedenten” en zijn “eerdere arrestaties”. Tijdens het gehoor in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd hem gevraagd waarnaar hier verwezen werd. Verzoeker gaf uitdrukkelijk aan dat deze passage in het vonnis verwees naar zijn arrestatie in 1388 (stuk 5.1., gehoorverslag, p. 2; p. 14-15). Bij de beoordeling van verzoekers eerste asielrelaas werd echter reeds vastgesteld dat aan de arrestatie in 1388 geen enkel geloof kon worden gehecht. Gelet op het feit dat in het vonnis volgens verzoeker verwezen wordt naar een arrestatie waaraan geen geloof kon worden gehecht, ontbeert het vonnis enige bewijswaarde.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers arrestatie in 1388 ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt overigens vast dat alle in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag neergelegde documenten fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen geloof kon hechten aan het neergelegde vonnis omdat er in verwezen wordt naar eerdere arrestaties waaraan de verwerende partij geen geloof hecht omdat verzoeker destijds geen bewijs kon neerleggen van de betaalde geldboete. Verzoeker voegt bij onderhavig verzoekschrift een bewijs van betaling. Hieruit volgt volgens verzoeker dat de verwerende partij niet meer kan voorhouden dat de arrestatie in 1388 niet zou hebben plaatsgevonden en kan het vonnis ook niet langer als ongeloofwaardig worden bestempeld.

De Raad stelt vast dat de vertaling van het bij het verzoekschrift gevoegde bewijs van betaling niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen. Het bewijs van betaling zelf is overigens ook een fotokopie, waaraan bijgevolg geen bewijswaarde kan worden verleend.

Verzoeker geeft aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, maar dat er enkel wordt gesteld dat de officiële Iraanse juridische documenten geen URL onderaan kunnen bevatten. Volgens verzoeker is de URL waarnaar de verwerende partij verwijst geen internetlink, maar wel een unieke code van een Iraanse rechter.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt lijkt dat de bewijswaarde van Iraanse juridische stukken, die in het kader van een asielaanvraag neergelegd worden, in het algemeen minimaal is. Bovendien blijkt hieruit tevens dat officiële Iraanse juridische documenten geen URL onderaan kunnen bevatten. Op het door verzoeker neergelegde vonnis en één convocatie staat onderaan evenwel een URL. Gelet op het feit dat de twee convocaties verband houden met het vonnis en er aan het vonnis niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht, kan er evenmin enige bewijswaarde aan deze convocaties worden gehecht. Het argument dat de URL waarnaar de verwerende partij verwijst geen internetlink is, maar wel een unieke code van een Iraanse rechter is slechts een bewering zonder enige objectieve grond. Verzoeker weerlegt hiermee geenszins de informatie omtrent de documenten waarop onderaan een URL is te zien.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing omtrent verzoekers bewering dat hij omwille van zijn politieke uitspraken op facebook bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging koestert, niet betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat er geen nieuwe elementen zijn die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

Uit het geheel waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt evenmin enige aanwijzing waaruit zou blijken dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar Iran.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn."

3.3. Dienvolgens wordt geconcludeerd dat (ook) verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF